

[Elisabeth Arnold]

Det Radikale Venstre stemmer for ændringsforslaget og vil selvfølgelig stemme for det endelige lovforslag ved tredjebehandlingen.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne sige tak for den relativt gode modtagelse, ændringsforslaget har fået. Jeg er aldeles enig med fru Elisabeth Arnold, når hun beklager, at vi er blevet bragt i denne situation. Jeg tror ikke, at nogen, der har deltaget i udlændingedebatten i de nordiske lande i de seneste år, byder det, der er sket, velkommen.

Det, vi gør, er, at vi forholder os til de realiteter, der nu engang er. Det vil sige, at vi nu ikke, sådan som det ellers fremgik af Fremskridtspartiets indlæg, vil lukke landet. Vi vil i stedet for lave det, som vi kan kalde en lidt mere selektiv adgang til de skandinaviske lande.

Hvad betyder det så i praksis? Det betyder, at vi på den ene side laver et visumkrav i forhold til dem, der ikke kommer direkte nede fra krigshelvedet, samtidig med at vi laver en mere direkte adgang for dem, der kommer dernedefra. Det sker, som ordførerne har været inde på, ved, at vi placerer en række indrejsekontorer direkte nede på randen af Bosnien-Hercegovina. Jeg tror, det er afgørende vigtigt, at man ser de to ting i sammenhæng. For gjorde vi ikke det, ville der være tale om det, som fru Pernille Frahm nævnte, nemlig en kovending.

Der er ikke tale om nogen kovending. Der er tale om, at vi rent praktisk indretter os på en anden måde, sådan at den danske indsats bliver mere målrettet. Og jeg er glad for, at også Sverige er med i dette arbejde.

I forhold til det europæiske perspektiv vil jeg gerne understrege det, som fru Elisabeth Arnold var inde på, nemlig at dette lille skandinaviske skridt måske – jeg tror ikke, vi skal overdrive det – kan være det første i den positive retning, der er klart nødvendig, hvis Europa skal forholde sig konstruktivt til de stigende flygtningeproblemer, der vil opstå.

For det første kan der blive et stærkt øget pres efter en fredsslutning på alle de europæiske lande. Vi ved også, at der er potentielle urocentre i Østeuropa andre steder, og derfor ser vi i regeringen det, vi gør her, som en højere grad af målretning, der også kan have det perspektiv i sig, at vi har skabt en ny velordnet-

hed i modtagelsen af flygtninge, som der vil være meget hårdt brug for, hvis det senere bliver endnu større tal, vi må tage i vore lande.

Til fru Pernille Frahm skal jeg i øvrigt blot sige, at modtagelsen af flygtninge fra Bosnien-Hercegovina i den nuværende situation i forhold til de skandinaviske lande ikke er udtryk for en eller anden form for højere humanitær retfærdighed. Hvorfor kommer der så få til Norge og så mange til Sverige og Danmark? Ja, det skyldes ganske enkelt, at der går færger fra Swinoujscie til Danmark og Sverige, men ikke nogen til Norge.

Det, vi gør her, er for at sige det lidt firkanteret, at vi ikke mere forlader os på, at det skal være færgeselskabernes tilfældigt oprettede ruter, der bestemmer, hvem der skal modtages i de skandinaviske lande, men at vi forsøger at planlægge det og forsøger at foretage udvælgelsen direkte nede i nærområderne, hvorved vi får en højere grad af planlagthed både i udvælgelsen af, hvem det skal være, og en bedre mulighed for at modtage flygtningene i Danmark i god ro og orden.

Med god ro og orden mener jeg, at vi forhåbentlig også nu kan komme ud over det problem, at flygtningene kommer i klumper, mange den ene dag og få den næste dag, altså at vi bliver i stand til at tage dem hertil på løbende bånd, havde jeg nær sagt, sådan at de kan blive indkvarteret direkte i de flygtningelandsbyer, som nu er oprettet til formålet rundt omkring i landet.

Dernæst har jeg en enkelt bemærkning til hr. Steffen Kjærulff-Schmidt. Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt sagde noget, som simpelt hen går over min forstand. Han sagde nemlig, at det da ikke kan være udviklingen i krigszonerne, der skal afgøre, hvor mange flygtninge vi skal tage. Jeg forstår slet ikke meningen med det udsagn. Hvad skulle det ellers være? Er det ikke netop det, at krigen bølger frem og tilbage bogstavelig talt lige uden for vore egne vinduer, der er baggrunden for, at vi i disse måneder modtager langt flere, end vi gjorde for 1½ år siden eller for 2 år siden? Jeg kan slet ikke forstå den tankegang, der ligger bag, at man siger: Nu skal vi slå et skot ned imellem os og det land, der er i krig, og som er en del af Europa. Derfor må vi naturligvis afvise, at man på forhånd i forbindelse med finansloven kan beslutte, at man vil modtage lige præcis et bestemt antal